

U okviru integralnog sistema upravljanja otpadom najvažnije mesto zauzima trajno i sigurno zbrinjavanje otpada na deponiji. U cilju sinhronizacije domaće zakonske regulative sa regulativom Evropske unije, Vlada Republike Srbije 2010. godine donosi Uredbu o odlaganju otpada na deponiji

Usvajanjem Zakona o upravljanju otpadom 2009. godine i njegovom dopunom 2010. stvoren je pravni okvir za postepeno uspostavljanje integralnog sistema upravljanja otpadom u Republici Srbiji. Kako u Srbiji ne postoje izgrađene deponije za odlaganje opasnog otpada, u cilju boljeg upoznavanja sa njima u radu Ljubiše Obradovića, Jelene Stanković i Mila Bigarina sa Instituta za rudarstvo i metalurgiju Bor, objavljenog u časopisu „Mining and Metallurgy Engineering Bor“ broj 3/2013, prikazane su njihove osnovne karakteristike i konstruktivni elementi, saglasno Uredbi Vlade o deponijama.

U okviru integralnog sistema upravljanja otpadom najvažnije mesto zauzima trajno i sigurno zbrinjavanje otpada na deponiji. U cilju sinhronizacije domaće zakonske regulative sa regulativom Evropske unije, Vlada Republike Srbije 2010. godine donosi Uredbu o odlaganju otpada na deponiji koja se malo razlikuje od Direktive EU o deponijama iz 1999. Uredbom se prvi put uvodi klasifikacija deponija pri čemu su sve deponije podeljene u tri osnovne kategorije: deponije inertnog otpada, neopasnog otpada i opasnog otpada.

Otpad iz rudarstva koji nastaje istraživanjem, iskopavanjem, preradom i skladištenjem mineralnih sirovina, kao i jalovina iz rudnika i kamenoloma je izuzet iz važećeg Zakona o upravljanju otpadom. To znači da je flotacijska jalovina koja je odložena na starom Borskom flotacijskom jalovištu izuzeta iz navedenog zakona, međutim, ukoliko se ista flotacijska jalovina podvrgne procesima reciklaže u cilju valorizacije preostalih korisnih komponenti, zakon se može primeniti. Bakar kao korisna komponenta se iz flotacijske jalovine izdvaja hidrometalurškim putem nakon čega preostaje kiseli otpadni materijal koji treba trajno i sigurno zbrinuti na deponiji.

Deponija se po pravilu locira u uvalama zaklonjenim bočnim reljefom, bivšim pozajmištima zemlje i ravnim terenima koji su bez tekućih i stagnirajućih voda. Na deponiji se uređuju deponijsko dno i nagibi, odnosno, bočne strane na način koji će osigurati stabilnost deponije, vodonepropusnost koja zajedno sa sistemom za prijem i odvođenje procedne vode sprečava njeno prodiranje u podtlo deponije.

Nakon zatvaranja deponije sve do njenog odumiranja operater na deponiji preduzima mere koje se odnose održavanje, nadzor, kontrolu i monitoring prostora deponije, u skladu sa Uredbom i Zakonom.

U cilju klasifikacije otpada dobijenog nakon luženja, kiseli otpad je podvrgnut standardnom testu luživosti SRPS EN 12457-2. Ispitivanjem dobijenog eluata prema

Deponovanje opasnog otpada iz rudarstva - aktuelna zakonska regulativa EU i Srbije

Pravilniku o kategorijama, ispitivanju i klasifikaciji otpada, otpadni materijal nakon luženja može se skladištiti na deponiji opasnog otpada.